

ELLINOR RAFAELSEN

HUIPPUVUORTEN YÖT

Käenpoikanen

3

 SAGA
EGMONT

Ellinor Rafaelsen

Käenpoikanen

Huippuvuorten yöt 3

Suomentanut SAGA Egmont, Tiia Mensio

SAGA Egmont

Käenpoikanen – Huippuvuorten yöt 3

Translated by SAGA Egmont, Tiia Mensio

Original title: *Gjokunge*

Original language: Norwegian (Bokmål)

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2009, 2024 Ellinor Rafaelsen and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727121505

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

TÄRKEITÄ HENKILÖITÄ TÄSSÄ KIRJASSA:

TORA LYNGVIK	nuori nainen Tromssasta
ANTON KNUTSEN	Toran kihlattu
HARALD HAVRE	kaivosinsinööri
BENEDIKTE HAVRE	Haraldin vaimo
UNDIS	tarjoilija työläisten ruokalassa
SARA-ELLEN JOHNSEN	kokki työläisten ruokalassa

1

Anton käveli reippain askelin tietä pitkin kohti pientä taloa, jossa Benedikte ja Harald Havre asuivat. Yövuorot kaivoksessa olivat rankkoja. Vuorotyöskentely oli raskasta sekä ruumiille että sielulle, eikä vuorokausirytmää saanut koskaan kuntoon. Hän ei koskaan saanut kunnon yöunia, sillä heti kun hän alkoi tottua yhteen rytmiin, oli aika siirtyä toiseen vuoroon, ja sitten hän oli jälleen samassa ahdingossa.

Viime päivien yövuorot olivat olleet uuvuttavia. Tieto siitä, että Tora oli sairaana herra ja rouva Havren talossa ja että tämä oli siellä Antonin vuoksi, oli myös vaatinut veronsa. Tora oli hänen vastuullaan niin kauan kuin tämä oli Longyear Cityssä, vaikka he eivät asuneetkaan saman katon alla.

Unen puute oli kasaantunut, joten kun hän oli käynyt maate levätäksään vain pari tuntia, hän olikin vaipunut suunniteltua syvempään uneen. Hän ei herännyt, ennen kuin Sigmund tömisteli parakille ja herätti hänet rajulla aivastuskohtauksellaan. Silloin hän tajusi kauhukseen, että oli nukkunut liikaa.

Tora! Hän oli sopinut viettävänsä viimeiset tunnit Toran kanssa ennen *Forseten* lähtöä. Nyt jäljellä oli hädin tuskin kolme varttia!

– Tora, missä hän on? Onko hän lähtenyt laivaan? hän huudahti heti astuessaan Benedikten keittiöön.

– Ei... Benedikte katsoi häntä ymmärtämättömästi. Hän näytti väsyneeltä ja uupuneelta. – Eikö hän ole sinun kanssasi?

– *Minun* kanssani? Olen ollut parakissa nukkumassa.

– Mutta... hän lähti ulos... No, siitä on jo melkein tunti. Benedikte katsoi häntä tyrmistyneenä. – Odotin, että hän tulisi takaisin, että te tulisitte hakemaan hänen matkalaukkunsa.

– Mutta missä hän *on*?

– En tiedä. Kuten sanoin, hän meni ulos...

Anton jäi muutamaksi sekunniksi seisomaan, kääntyi sitten kannoillaan ja meni ovelle. Hän jäi ulos portaille seisomaan ja katseli molempiin suuntiin, ylös laaksoon kohti jäätikköä ja alas kohti satamaa. Jos Tora oli lähtenyt ulos ollakseen hetken aikaa yksin, eikö ollutkin todennäköisintä, että tämä oli mennyt sinne, missä he olivat olleet yhdessä? Hän tunsu parhaiten ylhäällä olevan joenuoman.

Anton käveli nopein askelin siihen suuntaan, mutta pian hän tajusi, ettei se ollutkaan oikea tie. Sieltä, missä hän seisoi, oli hyvä näkymä alueelle ja joelle, eikä Toraa näkynyt missään. Tämän oli täytynyt mennä alas kohti satamaa.

Anton katsoi kelloaan. *Forseten* oli määrä lähteä kymmenen minuutin kuluttua. Tora oli luultavasti pelännyt, ettei Anton ehtisi sinne, kun mies ei ollut ilmestynyt, ja siksi hän oli jo mennyt laivaan. Mutta miksei hän ollut ottanut matkalaukkuaan mukaansa?

Anton lähti juoksemaan tietä pitkin vastakkaiseen suuntaan eikä pysähtynyt ennen laituria. Siellä he olivat juuri nostamassa kävelylankkua laivaan.

– Odottakaa... Odottakaa! hän huusi ja heilutti molempia käsiään. – Tora Lyngvik, morsiameni, onko hän aluksella?

– Tällä kertaa ei ole naisia, matruusi huusi hänelle.

– Oletko varma? Hänen piti matkustaa...

– Täällä ei ole naisia, minä sanon teille, merimies toisti.

– Sitten teidän on odotettava! Hän tulee mukaan.

– Emme voi odottaa matkustajia, jotka eivät ole ajoissa, matruusi vastasi lyhyesti. – Meillä on aikataulu, josta meidän on pidettävä kiinni.

– Mutta hänen *täytyy* matkustaa etelään nyt!

– Sitten hänen olisi pitänyt saapua ajoissa. Meidän on lähdeävä nyt, muuten saatamme jäädä vuonoon. Jäät alkavat jo kasaantua kauempana.

– Mutta... Anton katseli kuumeisesti ympärilleen nähdäkseen, oliko Tora jossakin lähistöllä. Missä hän voisi olla?

Lankku vedettiin sisään, eikä Anton voinut tehdä muuta kuin katsoa, kun ankkuri nostettiin ylös. Pian sen jälkeen suuri laiva lipui pois laiturista, ja Anton seisoj avuttomana katsomassa, kuinka se jätti kaupungin.

– Helvetti! Hän löi nyrkkinsä toiseen kämmeneensä. – Hitto, Tora! Miksi sinä teet näin?

Hän seisoj paikoillaan pitkään, ja sitten hänet valtasi huoli. Missä Tora *oli*? Mitä hänelle oli tapahtunut?

Pitkin askelin hän lähti kävelemään tietä pitkin. Hän pysäytti ensimmäisen kohtaamaansa henkilön, kaivostyöläisen, jonka hän tunsi hieman entuudestaan.

– Oletko nähnyt nuorta naista? Punaiset hiukset...

– En tiedä, millaiset hiukset hänellä oli, hänellä oli hattu päässään. Mutta se oli kyllä nainen, joka käveli sataman yläpuolella olevalla kukkulalla ja tuota tietä pitkin, mies vastasi ja osoitti harjanteen suuntaan.

– Milloin?

– Puoli tuntia... ehkä kolme varttia sitten. Mies pudisti päätään. – Ihmettelin, minne hän oli menossa, mutta... Mies kohautti olkapäitään. – Naiset, ne keksivät mitä tahansa!

Anton ei kuullut viimeistä huomautusta. Hän oli jo menossa satama-alueen yllä olevaa rinnettä pitkin.

Tora makasi liikkumatta jäisillä, kovilla kivillä. Epäuskon, lamaannuttavan kauhun ja alkavan helpotuksen sekoituksessa hän ei voinut tehdä muuta kuin seurata, kuinka *D/S Forsete* liukui hitaasti pitkin vuonoa irtonaisten jäälauttojen välistä. Mustaa savua nousi kapeasta savupiipusta laivan keskellä. Ääni kantautui luonnossa hyvin, hän pystyi yhä kuulemaan höyrykäyttöisten moottoreiden tasaisen jyskytyksen konehuoneessa. Näin pitkän etäisyyden päässä ääni oli vaimea, mutta silti se tuntui Toran korvissa aivan korviahuumaavalta.

Hänen olisi pitänyt olla kyydissä tuolla laivalla! Hänen olisi pitänyt matkustaa mantereelle tänään. Tämä oli vuoden viimeinen laivalähtö. Viimeinen mahdollisuus lähteä Huippuvuorilta, ennen kuin pitkä, pimeä talvi eristäisi heidät ulkomaailmasta. Nyt ei ollut mahdollisuutta matkustaa ennen kuin yhdeksän kuukauden kuluttua, kun uusi kesä uusine laivayhteyksineen yhdistäisi heidät jälleen muuhun maailmaan. Mutta siihen asti kaikkien tällä kylmällä saarella olevien oli tyydyttävä pitkään talveen. Useimmille kyse oli vapaaehtoisesta talvehtimisestä. Saaren metsästysmajoissa asuvat metsästäjät

olivat päättäneet elää eristyksissä muusta maailmasta. Sama koski kaivostyöläisiä ja kaikkia *Store Norske Spitsbergen*-kivihiihtiyhtiön työntekijöitä. Longyear Cityn naiset olivat naimisissa pomojen kanssa ja halusivat olla siellä, missä heidän miehensä olivat. Kukaan ei ollut pakottanut heitä tuomaan lapsiaan – niillä harvoilla, joilla täällä pohjoisessa lapsia oli – ja jäämään tähän jäiseen autiomaahan. He olivat siellä vapaaehtoisesti – ja he olivat *tervetulleita*.

Hän oli ainoa, joka ei ollut toivottu. Maanpakolainen, jonka oli pakko jäädä tähän pieneen kaivoskaupunkiin tuleviksi kuukausi. Ei-toivottu käenpoikanen oudossa ja ei lainkaan vieraanvaraisessa pesässä.

Heikottava epätoivon tunne valtasi hänet, kun hän katseli, kuinka *D/S Forsete* eteni yhä kauemmas satamasta. Mutta epätoivon ohella hän tunsi myös pientä voitonriemua. Valtava voiton tunne – vaikka se olikin voitto, jota hän ei ollut *tietoisesti* tavoitellut. Nyt häntä ei *voitu* lähettää kotiin Tromssaan, eivät hiihtiyhtiön johtajat, Harald Havre eikä Anton. Kukaan ei voinut nyt päättää, että hänen pitäisi lähteä saarelta. Ehkä se oli itse Taivaan Herra, joka oli puuttunut asiaan ja järjestänyt hänen jäämisensä Antonin luokse. Ehkä Hän oli saanut Toran valitsemaan tien, jota kukaan muu ei kulkenut? Ja Hän oli varmistanut, että irtonainen kivi Toran jalan alla liukui niin, että tämän jalka taipui ja tämä loukkasi nilkkansa.

Järkytys siitä, että *Forsete* lähti Longyear Citystä ilman häntä, oli saanut hänet unohtamaan kivun nilkassaan. Nyt hän tunsi, miten sitä särki, ja hän vaikeroi hiljaa. Katse yhä kiinnittyneenä vuonon poikki lipuvaan laivaan hän yritti koota ajatuksensa ja ajatella selkeästi. Se, että kello oli niin paljon, että *Forsete* oli jo lähtenyt, saattoi tarkoittaa vain sitä, että Anton oli varmasti

käynyt Benedikten luona hakemassa häntä. Antonin oli ollut tarkoitus saattaa hänet laivaan ja hyvästellä hänet siellä. Se puolestaan tarkoittaisi, että Anton oli ulkona etsimässä häntä. Tora yritti kuvitella, miten Anton oli reagoinut saapuessaan Benedikten luo ja huomattessaan, ettei Tora ollut siellä. Ja kun hän ei ilmestynyt paikalle ennen laivan lähtöä...

Ajatus siitä, että Anton olisi lähtenyt etsimään häntä, sai hänet huutamaan apua useaan kertaan samalla, kun hän yritti kivusta huolimatta ryömiä kovien, irtokivien yli mudassa.

– Apua! Anton... missä olet? Minä olen täällä!

Hän kuunteli, mutta ei kuullut mitään muuta kuin laiturilla käynnissä olevien töiden melua. Edes *Forseten* moottorin jylinää ei enää kuulunut. Laiva pieneni ja pieneni kadotessaan vuonoon.

– Anton! Apua!

Hän kuunteli jälleen. Sitten hän kuuli sen. Äänen, joka kutsui hänen nimeään. Antonin ääni. Ja se kuulosti olevan yllättävän lähellä.

– Anton... Anton, olen täällä... mäen päällä. Täällä!

Hän kuuli irtokivien rahinan. Sitten Antonin pää ilmestyi kukkulan harjanteen yli, ja sen jälkeen näkyviin tuli loputkin tämän vartalosta. Anton nousi jyrkän kallion yläpuolelle ja näki kukkulan rinteeseen, jossa Tora makasi.

– Tora! Antoi jäi seisomaan hetkeksi paikoilleen ja lähti sitten juoksemaan irtokivien yli kohti häntä. Useita kiviä irtosi ja lähti liukumaan ryminällä alaspäin. Anton oli itse menettää tasapainonsa useita kertoja, mutta hän onnistui pysymään jaloillaan, kunnes pääsi Toran luo.

– Tora... mitä tapahtui? Mitä helvettiä sinä täällä teet?

Tora katsoi ylös Antoniin Antonin katsoessa alas häneen. Antonin siniset silmät loistivat vihasta. Tora tunsi tulossa olevat

kyyneleet ja halusi selittää Antonille kaiken, miksi hän makasi siellä sen sijaan, että olisi ollut matkalla Tromssaan. Mutta Anton ei antanut hänelle tilaisuutta.

– Miten sinä *saatoit*? tämä raivostui, eikä yrittänytkään auttaa Tora ylös. – Luulin, että ymmärsit, kuinka vakava tämä asia on, Anton jatkoi ja puristi epätoivoisena päätään niin, että hattukin päätyi vinoon. – Luulin, että tajusit, miten paljon harmia aiheutat minulle, ja luulin, että ymmärsit olevasi lähdössä. Että hyväksyit sen. Ja sitten... Hän pudisti päätään ja vilkaisi nopeasti ja luovuttaneena vuonolle, jossa *Forsete* erottui nyt vain mustana pisteenä. – Huijasit minua. Sinulla ei ollut aikomustakaan matkustaa, eihän? Olit suunnitellut tämän heti, kun sait tietää, että sinut lähetettäisiin etelään. Olit suunnitellut pakenevasi. Piileskelisit, kunnes laiva olisi lähtenyt, eikä enää olisi tilaisuutta lähettää sinua pois! Hän sylki pitkän virran alas rinteeseen. – Voi helvetti, Tora, en olisi uskonut tätä sinusta! Sinä tuotat minulle pettymyksen. Ja nyt en tiedä, mitä helvettiä sinun kanssasi tekisin. Hän potkaisi raivokkaasti irtokiveä niin, että se pomppasi alas rinteeseen. – *Minä* olen se, joka joutuu vaikeuksiin, etkö tajua sitä?

Tora istui kumarassa ja itki, kunnes alkoi nikotella, mutta hänen kyyneleillään ei ollut lieventävää vaikutusta Antoniin. Tämä vain jyrähti: – Jos luulet, että tästä seuraisi jotain hyvää, että yhtiön johto antaisi sinun jäädä tänne...

– He eivät voi vain laittaa minua jäälautille ja antaa minun seilata omia matkojani! Tai antaa minun jäätyä kuoliaaksi ulkona! Tora huusi ja tunki, kuinka raskas epätoivo alkoi antaa tilaa sokealle vihalle. Hän tunki tuskan sielussaan, koska Anton ilmeisestikin luuli, että hän oli paennut välttääkseen matkan etelään. Se sattui enemmän kuin kipu hänen kipeässä nilkassaan.

Suosituksen historiallisen norjalaissarjan kolmas osa jatkaa sydäntäsärkevän kaunista tarinaa.

Jäätyään talveksi loukkuun Huippuvuorille Toran haaveet yhteisestä tulevaisuudesta Antonin kanssa alkavat säröillä. Sopeutuminen uuteen ja kylmään maailmaan ei ole helppoa, ja Toran on kerättävä kaikki päättäväisyytensä selvitäkseen haasteista.

Toran ja Antonin välit kiristyvät entisestään, kun Tora ottaa vastaan työpaikan keittiöapulaisena. Toinen nainen näyttää kilpailevan Antonin huomiosta, ja Tora alkaa epäillä, ettei hänen sulhasensa olekaan ollut niin uskollinen kuin hän on luullut. Mustasukkaisuus ja epäluottamus uhkaavat repiä parin erilleen, ja Toran on hyväksyttävä mahdollisuus, että hänen unelmansa saattavat olla saavuttamattomissa.

Valtavan menestynyt historiallinen sarja on vihdoin saatavilla myös suomeksi! Vahvaluonteinen ja intohimoinen Tora on nuori nainen, jonka kohtalo vie Arktiksen kylmyyteen kamppailemaan oikeudestaan onneen.

Ellinor Rafaelsen on norjalainen kirjailija ja toimittaja, joka tunnetaan vangitsevista historiallisista romaaneistaan. Rafaelsen on asunut seitsemän vuotta Huippuvuorilla.